

РЕШЕНИЕ

№ 470

гр. София , 11.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на двадесет и втори април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Елизабет Петрова
Членове:	Катерина Рачева Мария Райкинска

като разгледа докладваното от Елизабет Петрова Въззивно гражданско дело № 20211000500426 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл.273 от ГПК.

С решение , поправено с решение от 28.09.2020г и двете постановени по гр.д. № 2604/2017г СГС, ГО, I-4 състав е осъдил ЗД“Бул инс“ АД да заплати на Е. Я. Т. и Л. Л. Т., на всеки, по 150 000лв - обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на С. Е. Т. , настъпила при ПТП, реализирано на 22.12.2014г , причинено от водач, чиято ГО е била застрахонава при ответника, на осн. чл.226, ал.1 от КЗ/отм/, като е отхвърлил предявените искиове до пълния им предявен размер от по 200 000лв. С решението си съдът е възложил разноските по делото, съобразно изхода от спора.

С определение от 03.11.2020г по същото дело СГС е оставил без уважение молбата на ищите за изменение на постановеното решение в частта за разноските , на осн. чл.248 от ГПК, като е приел, че застрахователят е платил на пълномощника си по делото претендираното възнаграждение и то не е прекомерно .

Решението на СГС е влязло в сила , като необжалвано, в осъдителната си част за сумата от 80 000лв за всеки ищец .

Решението на СГС е обжалвано с въззивна жалба от ответника ЗД Бул инс АД в осъдителната част за сумата над 80 000лв за всеки ищец. Въззивникът поддържа, че решението е постановено при нарушение на процесуалните правила като след подаване на допълнителната искова молба съдът е събирал доказателства, сочени от ищите.

Поддържа, че своевременно е направил възражение за съпричиняване на увреждането от страна на починалия . Уточнява, че съпричиняването се изразява в това, че починалият е предоставил управлението на автомобила на лице без правоспособност и свидетелство за управление на МПС. Поддържа, че разпитан по делото свидетел е посочил, че виновният за ПТП Александър е питал С./сина на ищците/ дали може да шофира , С. му разрешил и С. нямал изкарана книжка. Въззивникът поддържа, че след постановяване на решението по делото се е снабдил с доказателство- препис от определение на Апелативен съд- Пловдив , от което се установява, че водачът А. А. е бил без шофьорска правоспособност и е управлявал процесното МПС с несъобразена с пътните условия скорост. Поддържа, че със своето поведение починалият е допринесъл за настъпване на ПТП и собствената си смърт. Прави доказателствени искания за установяване на направеното съпричиняване. Моли решението на СГС да бъде отменено в обжалваната част и да бъде постановено ново, с което да бъдат отхвърлени предявените искове за сумата над 80 000лв за всеки ищец. Моли решението на СГС да бъде изменено и в часта за разноските, съобразно изменения изход от спора.

Ищците по делото Е. и Л. Т.и , представлявани от адв. П., са депозирали писмен отговор на въззивната жалба на застрахователя, с който оспорват жалбата. Оспорват наведените факти за съпричиняване и направеното доказателствено искане като преклудирани. Молят решението на СГС да бъде потвърдено в обжалваната част.

Ищците по делото Е. и Л. Т.и са депозирали обща насрещна въззивна жалба, с която обжалват решението на СГС в отхвърлителната част с оплакване за неправилност и допуснати от съда процесуални нарушения. Поддържат, че СГС неправилно и занижено е определил размера на обезщетението за неимуществени вреди, че съдът не е възприел пълно всички установени претърпени от ищците болки и страдания. Поддържат, че СГС не е събрал исканите от тях доказателства за установяване на претърпените неимуществени вреди и заявяват такива доказателствени искания пред настоящата инстанция. Молят решението на СГС да бъде отменено в обжалваната част и предявените искове да бъдат уважени изцяло. Правят възражение за прекомерност на претендираното от застрахователя адвокатско възнаграждение . Претендират разноските направени по делото пред двете съдебни инстанции.

По делото е депозирана и частна жалба от Е. и Л. Т.и против определението на СГС по чл.248 от ГПК, с което е оставена без уважение молба им за изменение на първоинстанционното решение в частта за разноските. Жалбоподателите поддържат, че претендираният от застрахователят адвокатски хонорар не е заплатен в цялост , а и е прекомерен с оглед воденото производство.

На частната жалба е депозиран писмен отговор от ЗД"Бул инс"АД , с който жалбата се оспорва.

В о.с.з. въззивникът Бул инс АД се представлява от адв. М., който поддържа въззивната жалба на застрахователя и оспорва тази на ишците. Поддържа, че по делото се установява съпричиняване на увреждането, че ишците не са упражнили родителски контрол над починалия, с което са допринесли за настъпилото ПТП. Поддържа още, че определеното от съда обезщетение за неимуществени вреди е прекомерно завишено. Претендира разносните по делото, за които представя списък по чл.80 от ГПК.

Въззивниците с НВЖ Е. и Л. Т.и се представляват от адв. Т., която поддържа жалбата им и оспорва жалбата на застрахователя. Моли определението по чл.248 от ГПК да бъде отменено и молбата на ишците за изменение на първоинстанционното решение в частта за разносните да бъде уважена.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са дадените указания по тълкуването и приложението на закона от ВКС с ТР № 1/2013г по т.д. №1/2013г на ОСГТК- т.1.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е неправилно по съображения изложени във въззивната жалба на застрахователя и следва да бъде частично отменено по следните съображения:

Предявен е иск за заплащане на обезщетение от ищец, пострадало лице / по смисъла на чл.265,ал.2 от КЗ/отм./ против застраховател, сключил договор за застраховка ГО с увреждащото лице. При така предявеният пряк иск от увреденото лице следва да се установи по делото наличието на застрахователно правоотношение между ответника- застраховател по застраховка ГО и увреждащото лице, породено от договор за застраховка ГО, както и наличието на основание за ангажиране на застрахователната отговорност на застрахователното дружество, което отговаря за вреди причинени от деликтното поведение на застрахования. Т.е. следва да се установи, че застрахованото по застраховка ГО лице е причинило виновно и противоправно вреди на ищеца, като следва да се установи както причинната връзка между поведението на застрахования и вредите на пострадалото лице, така и размера

на обезщетението, което би компенсирало претърпяните вреди.

С влязлото в сила първоинстанционно решение по делото/ решението на СГС е влязло в сила като необжалвано в частта, с която на всеки от ищите е присъдено обезщетение на процесното основание за сумата от по 80 000.00лв/ се установяват със сила на пресъдено нещо горепосочените предпоставки за ангажиране на отговорността на застрахователя по договор за ЗЗГО. Между страните по делото и за съда е установено по обвързващ начин, че ЗД „Бул инс” АД дължи на ищите заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от смъртта на техния син , настъпила при ПТП на 22.12.2014г от водач ползващ се от застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите” , сключена с ответника.

Спорно пред настоящата инстанция е какъв е размера на обезщетението за неимуществени вреди, определен по реда на чл.52 от ЗЗД и дали е налице съпричиняване на деликта или увреждането от страна на ищите или техния починал син.

По делото пред настоящата инстанция ответникът- застраховател поддържа възражение за нарушения на съда при събиране на доказателствата по делото, поради несъобразена преклузия и уточнява бланкетно направено пред първата инстанция възражение за съпричиняване.

Оплакването за нарушена преклузия при събиране на доказателствата е неоснователно. Производството пред СГС се е развило по реда на гл.32 от ГПК. Независимо дали производството се развива по реда на общия исков процес или по реда на производството по търговски спорове преклузията за посочване на нови доказателства от страните настъпва след устния доклад на съда по делото. С доклада съдът следва да посочи с какъв иск е сезиран, каква е доказателствената тежест върху страните , да даде указания на страните , ако не са посочили доказателства за твърдени факти и след тази процесуална активност на съда страните имат право да ангажират доказателства, съобразно доклада на съда . Едва след доклада на съда и дадената възможност на страните да сочат нови доказателства настъпва преклузията за посочване на нови доказателства, която може да бъде преодоляна при условията на чл.147 от ГПК, приложими и към производството по търговски спорове, съгласно чл.377 от ГПК.

По делото не се установява нарушение на тези процесуални правила по събиране на доказателствата . Събрани по делото са тези доказателства , които са посочени от ищеца в ИМ, по чието допускане съдът се е произнесъл с проекто – доклада си и с устния доклад по делото. Събрани са и доказателства, посочени от ищеца в първото съдебно заседание, след изслушване на страните и устния доклад по делото на съда,

което видно от гореизложеното не съставлява нарушение на преклузията. Както беше посочено по-горе посочването на доказателства/ а не тяхното фактическо събиране/ се преклудира с устния доклад на съда , извършен в открито съдебно заседание, ако същият отговаря на изискванията на чл.146 от ГПК. По настоящото дело няма оплаквания за непълнота на доклада, поради което следва да се приеме, че преклузията за посочване на нови доказателства е настъпила в първото съдебно заседание по делото, след доклада на съда. В това съдебно заседание ищците са изчерпали доказателствените си искания, включително и това за СМЕ. В следващите съдебни заседания са събирани допуснатите доказателства от съда по искане на страните и с това преклузията за събиране на доказателства не е нарушена.

Ето защо съдебният състав приема, че оплакването на въззивника- застраховател за това, че по делото са събрани и ценени доказателства, в нарушение на правилата за събиране на доказателства и при настъпила преклузия, е неоснователно.

Съобразно разпоредбата на чл.373 и чл. 133 от ГПК с отговора на исковата молба /допълнителния отговор на допълнителната искова молба/ се преклудира възможността на ответника да навежда възражения против предявения иск .

По настоящото дело ответникът в отговора на ИМ и в допълнителния отговор, е навел твърдение под евентуалност за наличие на съпричиняване от страна на С.- починалото лице, син на ищците, при неговото увреждане. Липсват твърдения за факти, които да обосновават това възражение.

Съобразно съдебната практика по сходни казуси , за да се приеме, че ответникът надлежно е въвел възражение за съпричиняване по чл.51,ал.2 от ЗЗД следва да се съобразят не само процесуалните срокове по ГПК, но и възражението следва да е конкретизирано чрез посочване на фактически обстоятелства относно действията на пострадалия, които са в причинна връзка и са допринесли за увреждането. Ако обстоятелствата относно приноса са станали известни на ответника / в случая застрахователя по пръвяден иск по чл.226 от КЗ/ в по-късен момент, той може да ги въведе в процеса до приключване на съдебното дирене пред първата инстанция, при условията на чл.147 от ГПК. Бланкетното възражение за съпричиняване, неподкрепено с фактически твърдения , не сезира надлежно съда за произнасяне, тъй като не е ясно какви факти следва съдът да установява и срещу какви твърдения следва ищецът да се брани. В този смисъл решение № 134/2020г по по т. д. № 1422/2019г, решение № 18/2021г по т.д. № 696/2020г на ИТО на ВКС и др.

По делото, както беше посочено, ответникът не навежда в отговора на ИМ твърдения за противоправно поведение на починалото лице във връзка с настъпилото увреждане. Ето защо следва да се приеме, че така както е направено възражението за съпричиняване не сезира съда да се произнесе по съществото му, съдът не е сезиран

надлежно с възражение за съпричиняване.

Следва да се разгледа хипотезата за приложението на чл.147 от ГПК във връзка с възражението за съпричиняване. Възражението за съпричиняване основно ответникът обосновава с факти, за които твърди, че е узнал от воденото досъдебно наказателно производство. Както е посочил в определението си по чл.267 от ГПК настоящият съдебен състав, данни за развиващото се досъдебно наказателно производство се съдържат в ИМ, където е посочен и номер на прокурорската преписка. Пред първата съдебна инстанция са представени и документи от това досъдебно производство. При наличие на такива данни няма как да се приеме, че застрахователят не е могъл да знае за воденото наказателно производство и съответно обективно не е имал възможност да се снабди с доказателства от същото или поне да се запознае с това производство.

По тази причина няма как да се приеме, че намира приложение разпоредбата на чл.147 от ГПК и следва да бъде дадена възможност на ответникът- застраховател да направи надлежно възражение за съпричиняване в по-късен момент, след като се е запознал с воденото наказателно производство. Следва да се съобрази и обстоятелството, че с отговора на ИМ застрахователят не е направил искане за уточняване на възражението за съпричиняване в по-късен момент. Както беше посочено по-горе по делото не се поддържат и оплаквания за процесуална пасивност на съда във връзка с твърденията на страните, в частност твърденията касаещи съпричиняването и доклада по делото. Поддържаното оплакване е за процесуални нарушения при събиране на доказателствата и за узнаване на обстоятелства, касаещи съпричиняването, едва към момента на депозиране на въззивната жалба. След като не са налице предпоставките за прилагане на чл.147 от ГПК по отношение на възражението за съпричиняване на производството пред първата инстанция, няма как същите основания да дават възможност за приложението на чл. 266, ал.1 и ал.2 от ГПК от въззивната инстанция. Уточнението на възражението за съпричиняване във въззивната жалба е преклудирано. Обстоятелствата, узнани от досъдебното производство, ползвани от ответника като фактически твърдения обосноваващи възражението за съпричиняване е обективно възможно да бъдат узнани и към момента на депозиране на отговор на ИМ, още повече- до края на производството пред първата съдебна инстанция.

Следва да се посочи още, във връзка с изложените мотиви, че развитите в хода на устните състезания съображения за родителска небрежност, която следва да бъде съобразена от съда при определяне на размера на обезщетението също не са наведени в рамките на процесуалните срокове, в които ответникът може да прави твърдения за факти и по отношение на тях също не са налице предпоставките на чл.147 и чл. 266 от ГПК за въвеждането им в процеса в по-късен момент.

С оглед изложеното съдебният състав намира, че по делото не е сезиран с надлежно възражение за съпричиняване и не дължи произнасяне по такова възражение. Събраните доказателства от СГС не са преклудирани и могат да се ползват като доказателствен материал по делото.

По отношение на размера на обезщетението за неимуществени вреди

Съгласно чл.52 ЗЗД обезщетението за причинени неимуществени вреди се определя от съда по справедливост.

По делото е установено, че починалият С. Т. - син на ищците, към момента на смъртта си, настъпила вследствие на ПТП на 22.12.2014г е бил на 18 години. Към този момент ищцата е била на 42 години, а ищецът- на 41 години.

По делото в о.с.з. на 03.04.2019г са изслушани свидетелите К. и М..

Свид. К. установява, че познава ищците от 2002г, когато започнали заедно работа в хотел „Девин“. Свидетелят установява, че е в приятелски отношения с ищците , а неговият син е бил приятел на починалия С.. Установява, че е ходил на поклонението на С.. Установява, че ищците били в стрес, не били адекватни, майката плачела, бащата го изживявал вътрешно. Според свидетеля преди инцидента били задружно, работливо и отговорно семейство. След инцидента се затворили в себе ни, спомняли си за починалия и празнотата в живота им ставала по-голяма.

От показанията на свидетеля М. се установява, че със семейството на ищците са съседни, а децата им другарували. Според свидетелката семейството на ищците било весело, задружно, родителите- грижовни. Свидетелката установява, че ищците имат още едно дете , живеели заедно с бабата и лелята в отделни домакинства в една къща. Свидетелката установява, че когато донесли трупа на детето всички били посърнали и тъжни, майката и бащата били в много тежко състояние. Братчето скачало с два крата и викало: „Стани брат, стани брат“. След инцидента родителите се затворили , започнали да се грижат за гроба, за паметника на сина си. Според свидетелката ищците продължават да говорят за случилото се , винаги със сълзи на очите. Според свидетелката и до днес мъката им е голяма. Из къщата имало некролози, снимки. Свидетелката установява, че колата, с която настъпило ПТП семейството било купило скоро.

Свидетелските показания , макар и повърхностни, касаят лично възприети от свидетелите факти, показанията са житейски логични, не се опровергават от доказателства по делото и съдът счита, че същите могат да съдат кредитирани.

Пред настоящата инстанция е изслушана СПЕ, изготвена от в.л. д-р М., която дава заключение, че след узнаване за смъртта на сина им ищците са преживели остра

стресова реакция. Проявлението ѝ е било с физиологични, емоционални и когнитивни симптоми, последвани от тревожно депресивни оплаквания. Според вещото лице са налични медицински документи от последните години за назначено на ищците антидепресивно лечение и психологично консултиране. Според вещото лице към настоящият момент травматичните преживявания на ищците във връзка със смъртта на сина им персистират, намират израз в постоянна тъга и болка, намалена възможност за преживяване на радост, склонност към социално оттегляне, преживявания на празнота и песимизъм. Загубата на сина им представлява тежка психотравма, оставила траен отпечатък във всички сфери на живота им.

В о.с.з. на 22.04.2021г. вещото лице допълва, че за периода преди 2018г. няма данни ищците да са търсили психиатрична или психологична помощ.

Предвид изложеното – настъпилата внезапна, неочаквана смърт на младеж, здрав и силен, отгледано дете, като съобрази, че ищците са живели със своите деца в едно домакинство, че са имали общ бит, създадени навици в ежедневието, че се установяват близки и добри отношения между родителите и децата им, които отношения са внезапно и безвъзвратно прекъснати, като съобрази шока и мъката от смъртта на детето и все още непреодоляната тъга и чувството на липса от неговото отсъствие, установени от разпита на свид. М. и изслушаната СПЕ съдът приема, че по справедливост паричното обезщетение на ищците за претърпени неимуществени вреди възлиза на сума от по 120 000лв на всеки ищец. При определяне на обезщетението за неимуществени вреди следва да се съобрази периода на настъпване на вредата – в случая 2014година, така и конкретните, индивидуални и субективни изживявания на ищците и спрямо тях да се определи дължимото се обезщетение. При определяне на дължимите се по справедливост вреди съдът съобразява и стандарта на живот в страната, конкретните икономически условия, доколкото обезщетението не следва да служат за неоснователно обогатяване.

С оглед изложеното изводите на двете съдебни инстанции частично не съвпадат. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която исковата претенция е уважена за сумата над 120 000лв до 150 000лв за всеки ищец и в тази част предявените искове следва да бъдат отхвърлени. В останалата си обжалвана част решението на СГС следва да бъде потвърдено.

По отношение на частната жалба

Пред първоинстанционния съд застрахователят е претендирал разноски в размер на 36 000лв – заплатени за адвокатско възнаграждение, съобразно списък по чл.80 от ГПК/л. 172 от делото на СГС/.

Представен е договор за правна защита съобразно който заплатеното

възнаграждение на пълномощника на застрахователя е 30 000лв.

В о.с.з. на 27.05.2020г пълномощникът на ищците прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Възражението не е уважено от първоинстанционния съдебен състав.

Съгласно чл.7,ал.2 от НМРАВ минималният размер на адвокатското възнаграждение при материален интерес от 400 000лв възлиза на сумата от 9530лв.

По настоящото дело съдът като съобрази фактическата и правна сложност на спора, проведените съдебни заседания, множеството събрани доказателства , участието на пълномощника на застрахователя в съдебните заседания и процеса на събиране на доказателства намира, че съобразно тези критерии дължимото се възнаграждение на пълномощника на застрахователя възлиза на сумата от 14 000лв. Над посочената сума заплатеното адвокатско възнаграждение е прекомерно и не следва да се възлага върху ищцовата страна.

С оглед изложеното съдът намира, че частната жалба против определение по чл.248 от ГПК е частично основателна и следва да бъде уважена .

По отношение на разноските:

С оглед различния резултат от спора решението на СГС подлежи на изменение в частта за разноските.

С оглед изхода от спора на пълномощника на ищците се дължи възнаграждение в размер на 5718 за защита пред първата инстанция, на осн. чл.38 от ЗА.Сумата се получава като се съобрази интереса по делото – 400 000лв, минималният размер на адвокатското възнаграждение при този интерес- 9530лв и уважената част от исковете- 240 000лв. Над посочената сума решението на СГС следва да бъде отменено.

На ищците се дължат разноски в размер на 480лв , като решението за сумата до 600лв- присъдени разноски следва да бъде отменено.

На ответника се дължат разноски от още 5600лв- заплатени за адвокатско възнаграждение. Сумата се получава като се съобрази интереса по делото – 400 000лв, определеният като справедлив размер на възнаграждението при този интерес- 14 000лв и отхвърлената част от исковете- 160 000лв.

Ответникът дължи държавна такса по сметка на СГС в размер на 9600лв, над която сума решението следва да бъде отменено.

Пред настоящата инстанция пълномощникът на ищците претендира адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА. Съобразно чл.7,ал.2,т.4 от НМРАВ при

обжалваем интерес от 240 000лв минималният размер на адв. възнаграждение възлиза на сумата от 6330лв. Съобразно уважената част от исквете на адв. Ж. се дължи възнаграждение от 2100лв . Сумата се получава като се съобрази обжалвания интерес по делото- 240 000лв, минималният размер на адвокатското възнаграждение – 6330лв и защитения интерес по делото на ищите- 80 000лв.

Ответникът е доказал разноски от 2800лв- заплатена държавна такса пред въззивната инстанция и адвокатско възнаграждение в размер на 8 000лв. Съдът , като взе предвид минималният размер на адвокатското възнаграждение при обжалваем интерес от 240 000лв- 6330лв, намира че направеното възражение за прекомерност не е основателно. Заплатеното адвокатско възнаграждение е съобразено с фактическата , правната сложност на делото и защитата, осъществена от пълномощника по делото - депозирал ВЖ, отговори на ВЖ и на частна жалба , участвал в о.с.з. , в което са събирани доказателства. С оглед изхода от спора на ответника се дължат разноски в размер на за адвокатско възнаграждение в размер на 5333.33лв и за държавна такса- съобразно уважената част от жалбата на застрахователя- в размер на 1200лв.

Предвид изложените съображения, състав на Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение, поправено с решение от 28.09.2020г и двете постановени по гр.д. № 2604/2017г по описа на Софийски градски съд, ИГО, 4-ти състав, в частта, с която е осъдено ЗД„Бул инс”АД да заплати на Е. Я. Т. и на Л. Л. Т. , на всеки от тях, сумата над 120 000лв до 150 000лв- обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на техния син С. Т. , настъпила при ПТП на 22.12.2014г, както и в частта, с която е осъдено ЗД„Бул инс”АД да заплати възнаграждение на адв. С.Ж. за сумата над 5718лв по реда на чл.38 от ЗА, разноски на Е. Я. Т. и на Л. Л. Т. за сумата над 480 лв. и държавна такса по сметка на СГС за сумата над 9 600лв и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от Е. Я. Т. с ЕГН ***** и Л. Л. Т. с ЕГН ***** против ЗД„Бул инс”АД с ЕИК 831830482 за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ПТП настъпило на 22.12.2014г, вследствие на което е починал техният син С. Т., на осн. чл.236 от КЗ/отм/, за сумата над 120 000лв до 150 000лв, за всеки ищец, като неоснователни.

ПОТВЪРЖДАВА решение, поправено с решение от 28.09.2020г и двете постановени по гр.д. № 2604/2017г по описа на Софийски градски съд, ИГО, 4-ти в останалата обжалвана част.

ОТМЕНЯ определение от 03.11.2020г, постановено по гр.д. № 2604/2017г по описа на Софийски градски съд, ИГО, 4-ти състав и ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА :

ИЗМЕНЯ решение, поправено с решение от 28.09.2020г и двете постановени по гр.д. № 2604/2017г по описа на Софийски градски съд, ИГО, 4-ти състав, в частта за разноските, като НАМАЛЯВА разноските, които Е. Я. Т. с ЕГН ***** и Л. Л. Т. с ЕГН ***** са осъдени да заплатят на ЗД„Бул инс”АД с ЕИК 831830482 от сумата 9 000лв на 5600лв- заплатено адвокатско възнаграждение, на осн. чл.248 от ГПК и

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА Е. Я. Т. с ЕГН ***** и Л. Л. Т.с ЕГН ***** да заплатят на ЗД„Бул инс”АД с ЕИК 831830482 сумата от 6533.33- разноси пред Софийски апелативен съд, на осн. чл.81 вр. чл.78,ал.3 от ГПК.

ОСЪЖДА ЗД„Бул инс”АД с ЕИК 831830482 да заплати на адв. С.Ж. от САК сумата от 2110лв- възнаграждение по реда на чл.38,ал.2 от ЗА за защита пред настоящата инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните , при условията на чл.280,ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____